

[Inger Gautier Schmit.]

Anstalter, hvor vedkommende er anbragt. Og naar der er Tale om Forbrydelse over for Kvinden, maa vi se saaledes paa det, at det meget vel maa kunne regnes med ind under Ulykkestilfælde, og i saa Tilfælde maa Udgiften ogsaa her kunne udredes af Sygekassen. Vi finder det rent principielt ganske urigtigt at lægge disse Udgifter over paa Staten, vi ønsker ikke at drage dette Forhold bort fra den almindelige Sygetilstand, som Mennesker kommer ind under i visse Situationer. Vi ønsker ikke at etablere en Særklasse af Mennesker eller at indlede en Særaktion, men at alle Tilfælde skal behandles, saa vidt gørligt, efter de ganske almindelige Sygekasseregler.

Ud fra disse Betragtninger har vi stillet vort Ændringsforslag. Udvalgets ærede Ordfører (Nina Andersen) har desværre udtalt, at hun ikke kunde stemme for det, og at hun vilde fraraade det af to Grunde, for det første, fordi vor Formulering kun omfatter en rigtig og virkelig medicinsk Indikation, og for det andet, fordi vi ikke kan gaa med til Seksualklinikkerne.

Disse Seksualklinikker har Ministeren ikke haft noget særligt Held med undtagen hos Regeringspartierne, idet Det kommunistiske Parti ikke har dem i sit Forslag, og Retsstatspartiet stiller Forslag om, at de skal fjernes fra Lovforslaget, samtidig med at baade Det konservative Folkeparti og Venstre har taget bestemt Afstand fra dem. Regeringspartierne og Udvalgsordføreren Tanke med disse Klinikker er den, at de skal oplyse Befolkningen om Seksualhygiejne. Dette Ord er en overordentlig smuk Glose, men enhver, der kender noget til dette, ved, at der under Bestemmelsen er skjult, at det skal være en af Staten anerkendt og godkendt Opgave at oplyse Befolkningen om Anvendelse af Prævention mod Børnefødsler. Og dette Spørgsmaal knyttes saa igen til § 235 om Salg af disse Midler, hvortil vi sammen med Det konservative Folkeparti har stillet et Ændringsforslag, idet vi ikke kan godkende den Form, som Regeringspartiernes Forslag efterhaanden har faaet.

Hvad angaar Seksualklinikkerne, maa jeg altsaa mene, at Regeringen ikke har været heldig. Man kender ikke saa forfærdelig meget til den store Del af Befolkningens Stilling til dette Spørgsmaal. Maa jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, hvorfor jeg finder det uheldigt, at man i denne Samling vil gennemføre et Lovforslag som dette. Den store Del af

Befolkningen har alt for lidt Kendskab til disse Forhold. Det gaar jo ellers saaledes til, naar et nyt vigtigt Omraade inddrages under Lovgivningsarbejdet, at i alt Fald de, som stiller Forslaget, oplyser Befolkningen om det gennem Møder og Diskussioner af forskellig Art. Men saa vidt jeg har kunnet skønne, har man fra Regeringspartiernes Side overhovedet ikke holdt Møder om disse Spørgsmaal. Jeg har været indbudt til ganske enkelte socialdemokratiske Ungdomsforeninger; jeg har ogsaa været indbudt til de unge Radikales Diskussion, om dette Spørgsmaal, og jeg har talt mange Steder i Landet, idet man har bedt mig om at fremsætte mine Meninger. Men jeg er forbavset over, at Regeringspartierne overhovedet ikke har haft denne Sag paa Dagsordenen, og jeg har spurgt mig selv, hvad Grunden egentlig var.

Jeg kan ikke finde andet Svar, end at man inden for det Befolkningslag er inderligt uklar over, hvad det drejer sig om, og at Regeringspartierne ikke ønsker at komme ud med Lovforslaget, fordi de ved, der er stor Utilfredshed med det. Det er jo ikke ukendt, at den nedsatte Kommissions Flertal ogsaa omfattede de socialdemokratiske Medlemmer, og at man i store Kredse ligefrem paa sit Program har en vis Frihed paa dette Omraade, Adgang til social Indikation. Man har altsaa ikke rigtig ønsket at bringe dette Spørgsmaal frem, idet man rimeligvis har forstaaet, at det ikke vil møde en gunstig Vind. Men jeg ser noget forkert i dette, at man paa et saa vigtigt Omraade gennemfører en Lov, uden at Befolkningen har faaet tilstrækkelig Oplysning om, hvad det drejer sig om.

Hvad angaar de sociale Klinikker, maa jeg mene, at der, maaske bortset fra en lille Klike her i København og Omegn, er en afgjort Ulyst til at faa disse Klinikker paa Halsen — og da navnlig gennem et Paabud fra en Ministers Side, saaledes at Amtsraadet ikke engang selv kan bestemme, hvorvidt det ønsker at paatage sig Udgifter dertil. Der hersker, som sagt, overordentlig stor Uklarhed med Hensyn til dette Spørgsmaal. Det har da heller ikke manglet paa Protester. De kirkelige Organisationer, som var oppe med den før omtalte Adresse, er skarpt gaaet imod disse Seksualklinikkers Oprettelse. Kommunerne har ingen Brug for dem, Retsstatsfolkene har ingen Brug for dem, og Det konservative Folkeparti har ingen Brug for dem. Jeg tror, Ministeren kommer til at sidde temmelig alene med sine Klinikker.